

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Кзз 318/2014
08.05.2014. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Драгише Ђорђевића, председника већа, Зорана Таталовића, Соње Павловић, Биљане Синановић и Горана Чавлине, чланова већа, са саветником Врховног касационог суда Драганом Вуксановић, као записничарем, у кривичном предмету окр. З.Б., због кривичног дела убиство из члана 47. став 2. тачка 4. Кривичног закона Републике Србије и др, одлучујући о захтеву за заштиту законитости Републичког јавног тужиоца Ктз 191/14 од 31.03.2014. године, поднетом против правноснажне пресуде Окружног суда у Новом Саду Кв. 889/06 од 16.11.2006. године, у седници већа одржаној 08.05.2014. године, једногласно је донео

ПРЕСУДУ

УСВАЈА СЕ захтев за заштиту законитости Републичког јавног тужиоца Ктз 191/14 од 31.03.2014. године као основан, па се **ПРЕИНАЧУЈЕ** правноснажна пресуда Окружног суда у Новом Саду Кв. 889/06 од 16.11.2006. године, тако што Врховни касациони суд, узимајући као утврђене казне затвора по правноснажним пресудама Окружног суда у Новом Саду Кв. 788/03 од 24.11.2003. године, правноснажне 09.12.2003. године, у трајању од 15 година и Општинског суда у Сомбору К. 238/02 од 23.12.2002. године, правноснажне 04.07.2003. године у трајању од 10 месеци и применом одредби члана 48. став 2. тачка 3. Кривичног закона Савезне Републике Југославије, окр. З.Б. **ОСУЂУЈЕ** на јединствену казну затвора у трајању од 15-петнаест година у коју казну му се урачунава време проведено у притвору од 05.11.2000. до 05.02.2001. године, те од 07.09.2001. године, па надаље као и време до сада проведено на издржавању казне по наведеним пресудама.

Образложење

Правноснажном пресудом Окружног суда у Новом Саду Кв. 889/06 од 16.11.2006. године преиначене су само у погледу одлуке о казни правноснажне пресуде Окружног суда у Новом Саду Кв. 788/03 од 24.11.2003. године, правноснажна дана 09.12.2003. године, којом је окривљени осуђен на јединствену казну затвора у трајању од 15-петнаест година и Општинског суда у Сомбору К. 238/02 од 23.12.2002. године, правноснажна 04.07.2003. године, којом је

окривљени осуђен на казну затвора у трајању од 10-десет месеци, па је окр. З.Б., применом члана 60. став 2. тачка 2. Кривичног законика осуђен на јединствену казну затвора у трајању од 15-петнаест година и 8-осам месеци у коју казну му се урачунава време проведено у притвору од 05.11.2000. до 05.02.2001. године, те од 07.09.2001. године па надаље, као и време које је до сада провео на издржавању казне затвора по цитираним пресудама.

Против наведене правноснажне пресуде Окружног суда у Новом Саду Кв. 889/06 од 16.11.2006. године Републички јавни тужилац је подигао захтев за заштиту законитости због повреде кривичног закона из члана 369. тачка 3. ЗКП („Службени лист СРЈ“, број 70/01 и 68/02 и „Службени гласник РС“, 58/04 ... 76/10) у вези са чланом 48. став 2. тачка 3. КЗ СРЈ и члана 5. КЗ, са предлогом да Врховни касациони суд захтев усвоји и преиначи наведену правноснажну пресуду у погледу примене закона код изрицања јединствене казне за кривична дела у стицају.

Врховни касациони суд је одржао седницу већа, о којој, у смислу члана 488. став 2. ЗКП, није обавестио јавног тужиоца и браниоца јер веће није нашло да би њихово присуство седници било од значаја за доношење одлуке. На седници већа Врховни касациони суд је размотрио списе предмета са пресудом против које је захтев за заштиту законитости поднет, па је нашао:

Основано се у захтеву за заштиту законитости Републичког јавног тужиоца указује да је Окружни суд у Новом Саду пресудом Кв. 889/06 од 16.11.2006. године повредио закон на штету окр. З.Б. - члан 369. тачка 3. ЗКП важећег у време доношења пресуде, јер је код одмеравања јединствене казне за кривична дела у стицају применио закон који се не може применити.

Наиме, Окружни суд у Београду, је применом одредаба члана 405. став 1. тачка 1. раније важећег ЗКП и члана 60. став 2. тачка 2. Кривичног законика окр. З.Б. осудио на јединствену казну затвора у трајању од 15-петнаест година и 8-осам месеци, чиме је поступио противно одредби члана 5. Кривичног законика, којом је прописано да ће се на учиниоца кривичног дела применити закон који је важио у време извршења кривичног дела, а уколико је после извршења кривичног дела измењен закон једном или више пута, примениће се закон који је најблажи за учиниоца. Насупрот томе, суд је, приликом примене одредаба о одмеравању јединствене казне у наведеном трајању за кривична дела у стицају применио опште одредбе Кривичног законика који није блажи по учиниоца и тиме, на штету окривљеног повредио закон.

Одредбом члана 48. став 2. тачка 3. Кривичног закона Савезне Републике Југославије, који је важио у време извршења кривичних дела обухваћених правноснажном пресудом Окружног суда у Новом Саду Кв. 889/06 од 16.11.2006. године, прописано је да ће суд, ако је учинилац једном радњом или са више радњи учинио више кривичних дела за која му се истовремено суди, претходно утврдити казне за свако од тих дела, па ће за та дела изрећи јединствену казну која мора бити већа од сваке појединачно утврђене казне, али не сме достићи збир утврђених казни нити прећи 15-петнаест година затвора.

Одредбом члана 60. став 2. тачка 2. Кривичног законика прописано је да ће суд у истој ситуацији изрећи јединствену казну тако што ће повисити најтежу утврђену казну, с`тим да иста не сме достићи збир утврђених казни нити прећи 20-година затвора.

Из наведеног је јасно да је одредба члана 48. КЗ СРЈ блажа за окривљеног у односу на одредбу члана 60. КЗ, па је у конкретном случају, код изрицања јединствене казне за кривична дела у стицају требало применити одредбе Кривичног закона Савезне Републике Југославије који је важио у време извршења предметних кривичних дела.

Имајући у виду природу учињене повреде закона, Врховни касациони суд је преиначио правноснажне пресуде само у погледу примене закона код изрицања јединствене казне за кривична дела у стицају, те је, узимајући као утврђену казну затвора у трајању од 15-петнаест година по пресуди Окружног суда у Новом Саду Кв. 788/03 од 24.11.2003. године и казну затвора у трајању од 10-десет месеци по пресуди Општинског суда у Сомбору К. 238/02 од 23.12.2002. године, применом одредбе члана 48. став 2. тачка 3. КЗ СРЈ, окр. З.Б. осудио на јединствену казну затвора у трајању од 15-петнаест година у коју казну му се урачунава време проведено у притвору од 05.11.2000. до 05.02.2001. године, од 07.09.2001. године па надаље, као и време до сада проведено на издржавању казне затвора по наведеним пресудама.

Из изнетих разлога, Врховни касациони суд је, на основу одредбе члана 492. став 1. тачка 2. ЗКП, одлучио као у изреци ове пресуде.

**Записничар-саветник,
Драгана Вукасовић, с.р.**

**Председник већа-судија,
Драгиша Ђорђевић, с.р.**